

Een kortverhaal over ex-tennisbabe Gabriela Sabatini

“Passie is mijn adrenaline”

In ‘Bezemwagen’ lees je telkens een eigenzinnig kortverhaal. Deze keer: het fietsleven van ex-tennister Gabriela Sabatini. Op 25 juli 2009 beklom zij voor het eerst de Mont Ventoux. De windberg, de reus van de Provence, de heilige graal voor elke fietsliefhebber, het mekka van elke fietsfetisjist... zet haar aan het mijmeren over sportdramatiek en –heroïek.

› TEKST **JOOST HOUTMAN**
› ILLUSTRATIE **BART VANTIEGHEM**

Verdorie, toch herkend! En ik die in alle anonimiteit de Mont Ventoux wou beklimmen. Ach, de man is vriendelijk en spoort me stevig aan. Ik ben nochtans al dertien jaar uit het profcircuit verdwenen. Zou ik dat verbeterde ‘convulsiva’ trekje weer om mijn mond hebben dat vroeger ook niet van mijn gezicht te vegen viel? Ik moet hier een serieuze tiebreak tegen mezelf uitvechten. Waarom ook per se deze reus langs de moeilijkste kant willen oprijden? Nu ja, vanuit Malaucène, de westkant, is het naar het schijnt ook niet zo’n lachertje. Alleen via Sault lijkt het mee te vallen, heeft men mij verteld. Het competitiebeest in mij koos echter voor een Mont Ventoux langs Bédoin. Voor de klassiekste en zwaarste beklimming vertrouw ik op mijn Eddy Merckx.

Een beklimming via Sault was historisch gezien wel mooier geweest. Eddy Merckx won de rit via Sault immers in mijn geboortejahr 1970. Langer dan de andere beklimmingen, maar minder steil. Ik heb er alles over gelezen en heb ook verschillende dvd’s bekeken. Als ik door iets gefascineerd ben, ga ik er ook ten volle voor. Merckx nam gracieus zijn petje af bij het monument voor Tom Simpson, maar kreeg op het eind van de rit toch een ferme tik. Een goeie minuut had hij nog over op de volgende. Hij viel flauw en moest recupereren in de zuurstof tent. Zo erg zal het straks hopelijk niet met mij gesteld zijn. Maar die ‘voluntad’ om te winnen, herken ik. Een veelwinnaar zoals Eddy Merckx ben ik echter nooit geweest. Nummer 3 op de WTA-ranking, dat wel. Steffi Graf en later Monica Seles konden net iets meer. Nu ja, te bescheiden hoef ik nu ook niet te zijn over mijn 27 titels in het enkelspel en 14 in het dubbelspel.

Ik hou wel van de rivaliteit in het wielrennen. Niet moeilijk, bij ons in het tennis is het altijd een één-op-ééngevecht. Hoe graag ik ook een dubbelspel speelde... zo’n wedstrijd kan qua niveau niet tippen aan dat van een enkelspel. Coppi-Bartali, Anquetil-Poulidor of Merckx-Thévenet, heerlijk toch? Met Steffi had ik dat ook. Ik het wat technischer tennis, zij meer de fysieke kracht. In 1988 stonden we samen in de finale van US Open. Zij had de vorige drie Grand Slams al gewonnen en ging resoluut voor een vierde. Ik heb mijn vel duur verkocht. 6-3, eerste set verloren. De tweede zelf met 6-3 gewonnen. Steffi bleek in de derde set toch te sterk. Alsof ze op een steil stuk wegmanoeuvreeerde. In de finale van de Olympische Spelen versloeg ze me ook. Wat een jaar voor haar! In 1990 nam ik weerwraak en versloeg ik haar met 6-2 en 7-6. Ja, in tennis is alles zwart of wit. The winner takes it all. Zoals Armstrong in 2000 de zege op de Ventoux laten aan Pantani? Dat is voor een tennisser onbegrijpelijk. Natuurlijk dat zo’n Pantani daar niet mee kon lachen. Alsof ik blij kon zijn met een overwinning omdat mijn tegenstreefster opgaf. Een echte winnaar wil zelf op eigen kracht winnen. Topsport draait nu eenmaal om ‘respeto’. En respect genoeg hoor. Samen met Steffi won ik in 1988 het dubbelspel op Wimbledon. Dat ze bij Astana die band maar eens opvragen.

Ik heb hier twee maanden voor getraind. Hier in Europa, want bij ons in Buenos Aires is alles vlak. De eerste keer op de fiets was een grote teleurstelling. De snelheid die ik haalde... of vooral niet haalde. Nee, een ‘caballo de carreras’, een koerspaard, kan je me nauwelijks noemen. Ik werd door iedereen voorbijgereden. Dan begint mijn eergevoel op te spelen. En bij een Latina wil dat wat zeggen! 1 meter 75, een kleine 60 kg, dat zit allemaal nog goed. Ik ben mezelf altijd goed blijven soigneren. Volgend jaar word ik 40. Die Ventoux wil ik in een mooie tijd bedwingen. Een aankomst hier maakt van zo’n rit altijd een soort finale. Hier wil je goed zijn. Net zoals in de finale op Wimbledon. In 1991 had ik het in de derde set moeten afmaken. Vier keer heb ik voor de match kunnen serveren! Om dan met 8-6 te verliezen. Ook als coureur moet je het kunnen afmaken. Zelfs al is het een ongelijke strijd van mens tegen natuur.

Auw! Ik heb het nochtans goed bestudeerd: 21,8 km en een gemiddeld stijgingspercentage van 7,5%. Topsport is en blijft concentratie. Dat speel je zelfs na al die jaren niet kwijt. Ik wil dat hier goed doen. Hier in het bos begin ik het al te voelen. Oef, nu gaat het iets beter. Die hitte is ook niet van de poes. Afzien doet me deugd. Altijd maar weer je mentale >

sterkte blijven voeden. In 1990 voelde ik het na de eerste ronde van de US Open. Ik sliep 's nachts niet: ik wilde die trofee. Alsof het zo bedoeld was... Je moet die sport doen die je gelukkig maakt. Het is simpelweg de moeite niet al die energie te investeren als je niet door en door gepassioneerd of – waarom niet? – verliefd bent op je sport. Passie is mijn adrenaline.

Zo'n Tour de France of Vuelta... ik kan me daar wel iets bij voorstellen. Wij, tennissers, zijn ook tornooibeesten. Je moet alles geven maar weten dat je er daarna, en vrij snel, weer moet staan. Wie zijn of haar lichaam dan niet goed kent, is een vogel voor de kat. Daarom hou ik wel van zo'n Contador. Gisteren zagen we hem passeren. Die souplesse! Sterk toch hoe het hem schijnbaar zo makkelijk afgaat. Alsof hij geen moeite moet doen. Een verbeterd trek rond zijn mond heb ik niet gezien.

Ik begin af te zien van de hitte. Hoewel ik hitte meestal wel vrij goed verdraag. Ik zag op mijn Ventoux-dvd dat hittersistentie heel belangrijk is als je hier als eerste wil eindigen. Ik vond het verhaal over Eros Poli fantastisch. Eros Poli. Wat een naam. Deze Italiaanse superknecht – by the way, mijn overgrootouders waren Italianen – beleefde in 1994 zijn hoogdag. Ontsnapt na 60 km begon hij aan de klim van de Ventoux met 24 minuten voorsprong. Hij had er uiteindelijk nog 4 over op Pantani. En hij had 's nachts nog naar de wereldbekerfinale Italië-Brazilië gekeken!

Gelukkig staat de wind nu redelijk goed. Zolang het niet regent, en dat zie ik niet onmiddellijk gebeuren, en het niet ongelofelijk begint te waaien, gaat het me dat hier met hard labour wel lukken. Het is die mentale training die er voor blijft zorgen dat ik zo gedreven ben. Zelfs bij 0-40 moet je er nog keihard in geloven. Ik had even goed wat rustig kunnen gaan leven. Maar nee, ik moest en zou een eigen bedrijf hebben. En nu wil ik dit weer als uitdaging.

Le Chalet Reynard. 1.350 meter hoogte. Het wordt iets minder steil, maar ik weet dat ik nog wat reserve moet

overhouden. Vlak voor mijn eindpunt komt immers nog het allersteilste stuk: 11%! Ik las dat de Mont Ventoux in 1951 voor het eerst door de Tour werd aangedaan. Een Griekse Fransman won toen. Ik neem me nu al voor om hier weer te staan wanneer de Tourkaravaan de Ventoux voor de vijftigste keer aandoet. Komaan, Gabi, niet dromen, eerst nog zien aan te komen.

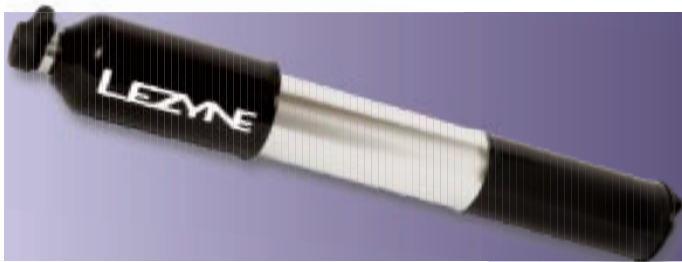
Die boomgrens voorbijgaan, dat heeft iets heel speciaals. Dag mijnheer Simpson... Een eigenaardig gevoel overvalt me. Is het het decor dat me emotioneel maakt? Ik zie het weerstation nu echt duidelijk voor mij. Het einde is in zicht... "Advantage Sabatini!"

1.912 m bedwongen. Ik sta op de maan. Oei, die fleece heb ik echt wel nodig. Op kou ben je als tennister eigenlijk niet getraind. Zo'n stadion is altijd warm. Wat wil je? Zoets is steeds gebouwd in een kom. En daar dan ettelijke duizenden mensen in, dat voel je hoor. De wind suist nu door mijn oren. Heerlijk. Naar het schijnt kan het hier tot 200 km/uur waaïen! Dan heb ik geluk. Ijle lucht? Een beetje. Ik ben op, maar volstaan. "Game, set, match." Ik kan de hemel raken. Ik heb zijn scalp. Het was mooi, maar ik wil het toch sneller... Ik heb het weer zitten.

Losjes gebaseerd op een interview in 'Tour 2009 Vive Le Vélo'.

Wie is **Gabriela Sabatini**?

Gabriela Sabatini werd geboren op 16 mei 1970 in Buenos Aires, Argentinië. Ze speelt prof tennis van 1985 tot 1996. Ze haalde Olympisch zilver in 1988 en won de US Open in 1990. Ze werd nooit nummer 1 in het vrouwentennis maar veroverde met haar Latinolooks en technisch elegante tennis menig tennishart. Ze vocht legendarische duels uit tegen Steffi Graf en Monica Seles. Tegenwoordig runt Gabriela Sabatini haar eigen parfumbedrijf en is ze ambassadeur voor Argentijnse wijn en rundvlees.

LEZYNE
Engineered Design

www.rivosports.nl

SERVICE IS ONS HANDELSMERK

- ✓ De grootste fietsmerken (zowel race als mtb)
- ✓ Uitgebreide keuze onderdelen en accessoires
- ✓ Hersteldienst
- ✓ Meetlabo: jouw fiets op maat
- ✓ Women's corner: aandacht voor de fietsende vrouw
- ✓ Promoties: kijk via www.jowan.be

Openingsuren:

Maandag gesloten; wekdagen 9-12u / 13-19u; Zaterdag 9-12u / 13.30-18u; Zondag 9-12u (steeds checken op website); Gesloten op feestdagen

Jowan Bike Technology • Buissestraat 34 • 9690 Kluisbergen (aan de voet van de Kluisberg) • T 055 38 84 07 • F 055 38 79 47 • M info@jowan.be • www.jowan.be